

Чаїний бакен

Василь Чухліб

Проти Жукової діброви Десна щоліта наливала піщану косу. Тоді припливав сюди бакенщик дядько Назар, опускав у воду на тросику важезний камінь і прилаштовував до того грузила білий бакен.

Ціле літо бакен вірно служив річковим суднам, аби не сіли на мілину.

Виручав він і сільських дітлахів, які осмілювались уперше перепливати Десну. Коли вже не стачало сили, то хапалися за бакен і так віддихувались.

Хто ж, як не діти, такі охочі присвоювати всьому на світі імена, й прозвали його Чаїним.

Бо на бакені завжди сиділи чайки: то виглядали здобич, то спочивали, чистили пір'я, про щось перемовлялися своєю пташиною мовою. Не можна було уявити Десни навпроти Жукової діброви без білого бакена і таких же білих чайок на ньому.

А минулого літа заякоривсь мало не біля самого бакена і плавучий земснаряд. І за кілька днів та ночей не стало коси, по трубах перекочував пісок на берег. І вже не потрібен був бакен.

Тепер теплоходи і баржі тримали курс за іншим орієнтиром. Хлопчаки почали перепливати Десну в іншому місці.

І тільки чайок ніби не відпускав отой камінь, до якого раніш був примоцьований бакен. Усе літали тут, все кигикали, сідали на воду.

Дядько Назар бачив те і, пропливаючи повз птахів на торохкотючій моторці, ніби вибачався перед ними:

— Ну чим я вам зараджу! Поставив вашого бакена нижче по Десні, летіть туди. Так воно ж пташина — як і людина, де приживеться...

Ніхто, навіть бакенщик, не встиг помітити, коли саме чайки зникли. І Десна якось наче посмутніла у цьому місці, яке й понині називається — Чаїний Бакен.